

paa en anden Maade end nu. Jeg sætter meget ringe Lid til den foreslaaede Foranstaltning; vi have nemlig haft den før. Jeg husker ikke ret Aarene, men jeg tror, det var i Aarene 1868—80, før Forslaget af 1880 kom. Da havde vi det netop paa den Maade, som det ærede Medlem foreslaar nu, at der i Søofficersskolens yngste Klasse blev optaget dobbelt saa mange Elever, som man mente at behøve til Søværnet. De gik saa sammen alle, og dernæst blev der taget en Overgangsksammen. Efter den blev kun det Antal, man behøvede i Marinen, sat over i 1ste Klasse, medens man ønskede, at de andre skulde gaa over til at blive Reserveløjtnanter. I alle de Aar, vi havde denne Ordning, skete dette ikke en eneste Gang. Den hele Indflydelse, denne Bestemmelse havde, var at gøre Tilgangen til Skolen mindre, idet der var en ganske overordentlig Mængde Mennesker, der sagde: Ja, vi ønske nok, at vore Sønner skulle blive Søofficerer, men først at lade dem forberede sig dertil og derpaa gaa i 2 Aar for saa, naar de have bestaaet Eksaminen maaske meget godt, ikke at blive Søofficerer, men noget ganske andet, det ville vi ikke inlde os paa. Derfor blev denne Bestemmelse med fuld Konsens fra begge Ting borttagen i 1880. De have noget lignende i Norge, men de allerfleste Udtalelser, man hører derfra, gaa ogsaa i Retning af, at man ikke er vel fornøjet dermed. Det synes dog, at der i Norge er flere af dem, der gaa over til at blive Reserveløjtnanter; men, som Nordmændene sige, hvad nytter det Marinen, naar disse Mennesker blive Skibsførere paa Langfart, som de jo almindeligt ere? Hvordan det nu er med de norske Forhold, skal jeg lade staa hen, men her bragte det kun Skuffelse i de 12 Aar, vi havde denne Ordning, og jeg har egentlig ikke synderlig Lyst til at prøve den paa ny, endskønt jeg indrømmer, at den nuværende Uddannelse af Reserveløjtnanter heller ikke er tilfredsstillende, idet de ikke lære nok.

Til det ærede Medlem for Hjørring A. 3. Valgkreds (Jungersen), som udtalte, at Nybygningskontoen var dygtig høj, skal jeg bemærke, at den blev dog i 1880 ikke ved Lov fastsat men forudsat at skulle i Løbet af en halv Snes Aar være 1,700,000 Kr. Det var den ogsaa til Dels, men nu er den indskrænket til 1,200,000 Kr. I øvrigt kunde jo meget af det, det ærede Medlem sagde, maaske give Udsigt til, at vi dog kunde faa en virkelig Forhandling. Det skulde glæde mig overordentlig meget, og det kunne vi altsaa tale om i Udvalget.

Wagner: Jeg skal ikke opholde mig meget ved denne Sag i Øjeblikket, men da jeg ikke er aldeles sikker paa, at den atter kommer frem i indeværende Samling, ønsker jeg dog at udtale min varmeste Tilslutning til Forslaget. Jeg tror, det maa indrømmes, at jeg i alt Fald befinder mig i nøjeste Overensstemmelse med den Stilling, jeg i Fjor har indtaget i Udvalget. Jeg har udtrykkelig i Udvalgets Betænkning erklæret, at det forekom mig ikke, at den Sum, som dette Forslag forlanger ud over, hvad der allerede nu udgives til Søværnet, var af en saadan Betydning, at Landet ikke nok skulde kunne afse den. Jeg kan ikke skønne, at Statskassens Tilstand er særlig foruroligende; den er tværtimod ret tilfredsstillende. Jeg indrømmer derimod fuldt ud, at den økonomiske Tilstand i Landet i Almindelighed og særlig paa Landet er mindre tilfredsstillende; men jeg tror ikke, at den Forskel i Udgifter af omtrent et Par Hundrede Tusinde Kroner, som her er Tale om, i Virkeligheden vil kunne øve nogen nævneværdig Indflydelse paa Landets økonomiske Status, hvorimod jeg betragter det som hævet over al Tvivl, at denne Sum vil kunne gøre overordentlig stor Gavn, anvendt paa Søværnet.

Det var kun disse Ord, jeg vilde udtale allerede nu, da jeg ikke ved, om der bliver Lejlighed dertil senere. Kun en Bemærkning til. Naar det ærede Medlem for Hjørring Amts 3dje Valgkreds (Jungersen) erklærede, at det var et Uheld for Marineministeren, at han er kommen sidst, at Krigsministeren havde haft det Held at komme først til at faa Forsvaret definitivt ordnet efter den provisoriske Periode, saa synes Resultatet ikke at tale for, at den ærede Rigsdagsmand har Ret. Sagen er simpelthen den, at da Hæren kom først for, havde den den Fornøjelse at maatte aflevere 300,000 Kr. om Aaret, og det er dog virkelig ikke noget, man kan betegne som et stort Held. Jeg tvivler paa, at den højtaerede Marineminister under lignende Betingelser havde været videre ivrig efter at komme først. Jeg tror tværtimod, at han maa være glad over at komme sidst. Nu da Lidenskaberne have lagt sig noget, er det dog muligt, at Flaaden kan faa en noget rimeligere Behandling end den, der blev Hæren til Del i 1894.

Bluhme: Det undrer mig lidt, at den sidste ærede Taler ubetinget kunde anbefale det foreliggende Forslag. Vi høre fra alle Sider, at Neutraliteten er det, som